

Usedli do křesel a položili ruce na tlačítka. Krátce pohleděli jeden druhému do očí. V jejich tvářích se zračilo napětí, ale zároveň i odhodlání. Strach byste tam hledali marně. Koumen chtěl ještě něco říct, ale jaksi nebylo komu. Meďan už odstartoval na cestu do neznámého světa.

„Je tohle normální? Ten blázen si srazí jednou vaz,“ povzdechl si a vyrazil za ním.

Přistání proběhlo bez problémů. Oba kamarádi se na nové planetě objevili téměř současně a jako první promluvil Meďan.

„Kde to jsme? Vypadá to tady jako v prádelně.“

Měl pravdu. Obklopovala je tak hustá mlha, že by se dala krájet. Z okolí rozeznávali jen jakási skaliska. Navíc foukal silný studený vítr.

„Prostředí je zde opravdu krajně nehostinné. Křesla přivážeme k sobě a zapneme na nich vyhledávací čidla. Pro případ, že by se nám zase ztratila jako minule,“ pronesl Koumen a dal se do práce.

Meďan pochopil, že zmiňovat se o návratu je nejspíš zbytečné, a šel tedy pomáhat. Ale trochu toho brblání si přece jen neodpustil.

„Co tady budeme dělat? Vidět není ani na krok, je tu příšerná zima a vlhko takový, že na nás za chvílku nebude jediná nitka suchá.“

„Přeci hned nepoletíme domů! Jakmile zabezpečíme křesla, oblečeme si něco nepromokavého a vydáme se na průzkum. Slibuji, že když neobjevíme nic zajímavého, vrátíme se domů. Jsi pro?“ navrhl Koumen smířlivě.

„Dobrá, půjdu s tebou, ale nic světoborného zde nejspíš neobjevíme,“ zabručel Meďan, jemuž zdejší počasí evidentně nesedělo.

Jakmile skončili s prací, oblékli si nepromokavé pláště a nebojácně vyrazili do mlhy. Na zádech si nesli každý svůj batoh s výbavou a jídlem a byli k sobě přivázáni lanem, aby se jeden druhému náhodou neztratili. První šel Koumen, svítil před sebe baterkou, ale moc to nepomáhalo. Asi tak po čtvrt hodině se ozval Meďan.

„Prosím tě, máš vůbec ponětí, kam jdeme?“

„No, na sever, podle kompasu jdeme na sever.“

Terén se náhle začal svažovat dolů. Oba dva si všimli, že mlha ustupuje.

„Vypadá to, že jsme vlezli do nějaké jeskyně,“ poznamenal Koumen.

Úplně se setmělo, mlha se ztratila a vítr přestal foukat. Nažloutlý kužel baterky osvětloval hladké stěny jeskyně.

„Vidíš to? To je zvláštní, od čeho je to asi takhle vyhlazené?“ dumal Koumen.

„Nevím, nic mě nenapadá. Třeba na to přijdeme později,“ odpověděl mu Meďan bez většího zájmu.

Cesta najednou končila. Ze země na ně koukala velká díra, která se ztrácela kdesi dole v hloubce.

„Co teď? Polezeme tam? Moc se mi to tady nezamlouvá,“ přiznal Meďan s obavami v hlase.

Koumen přistoupil k okraji díry a posvítil si dolů.

„Pojď sem. Pojď se podívat, něco jsem objevil.“

Meďan tedy také opatrně nakoukl dolů. Světlo baterky dopadalo na dlouhý výsuvný žebřík. Dole, na samém konci toho žebříku, byl vidět nějaký velký otvor.

„Vypadá to tam zajímavě,“ připustil Meďan, u něhož Koumenův objev znovu zažehl badatelský zájem.

„Hele, slezeme dolů a podíváme se tam. Když nic neobjevíme, vrátíme se ke křeslům a poletíme domů. Platí?“ zopakoval kamarád svůj předchozí slib.

„Jo,“ prohlásil Meďan horlivě, povitáhl zastrčený díl žebříku a už slézal do tajemné díry. Koumen se pustil hned za ním.

Ze žebříku slezli přímo do krátké, ale prostorné chodby. Na jejím konci byly mohutné dveře bez kliky. Vystupovaly z nich jen nějaké dva červené čtverečky.

„Co myslíš, že to je? Spouštěcí mechanismus těch dveří?“ přemítal Koumen nahlas.

„Nevím,“ zazněla nepřekvapivá odpověď. Další Meďanova slova však přerušil silný hukot, který zněl odněkud zdola.

Oba kamarádi se bleskově otočili a běželi k okraji otvoru. Lehli si na břicho a zadívali se dolů, až tam, kam jim to dovolilo světlo baterky. Nikde nic, jen na obličejích cítili silný proud vzduchu.

Najednou to Koumenovi došlo a vykřikl: „Valí se sem voda! Ty dveře musíme otevřít, nebo je s námi konec! Honem!“ Přiskočil ke dveřím a stiskl oba červené čtverečky. Chvilku se nic nedělo, ale pak se dveře přece jen začaly pomalu otevírat. Oběma dobrodruhům to připadalo jako celá věčnost.

„No tak! Rychle, rychle! Dělejte!“ šeptal vzrušeně Meďan a tahal za dveře, aby jim v otvírání pomohl.

Hukot zespondu zesílil tak, že pomalu nebylo slyšet vlastního slova. Oba cestovatelé nečekali, až se dveře otevrou celé. Jakmile to šlo, protáhli se dovnitř. První se procpal Koumen, protože Meďan musel počkat na poněkud větší otvor. Na vnitřní straně dveří byly také dva čtverečky, ale modré. Meďan je rychle stiskl a dveře se začaly zavírat.

Právě včas. Voda, která je dostihla, se drala zmenšující se škvírou za nimi. Konečně se dveře úplně dovřely.

„To bylo o fous,“ ulevil si Meďan.

„To teda jo. Nedovedu si představit sílu, která tak rychle dokáže vytlačit z takové hloubky tak velké množství vody,“ podivoval se Koumen.

„To je mi úplně jedno, odkud se bere tak velké množství vody. Mě spíš zajímá, jak se dostaneme nahoru ke křeslům a jestli je tam vůbec najdeme.“

„Uvidíme, co se dá dělat. Zatím se zde zkusíme porozhlédnout, třeba na něco přijdeme,“ řekl Koumen a baterkou začal pátrat kolem sebe.

Stáli ve větší obdélníkové místnosti, naproti v rohu spatřili další dveře a vedle nich dvě velké kovové skříně. Po jejich levé ruce se nacházelo několik ovládacích pultů a jeden stůl. Byly vyrovnané v řadě u stěny, která odrážela světlo z baterky.

„Co to je? Vidíš to?“ divil se Meďan a ukazoval na stěnu.

„Myslím si, že ta stěna je ze skla. Počkej, dojdou k ní a zkusím ji prosvítit.“ Když Koumen přiložil baterku úplně na stěnu, skutečně prosvítíl skrz ni až na druhou stranu.

„Meďane, tohle není stěna, ale velké okno.“

Náhle se v místnosti rozsvítilo a oba kamarádi ztuhli leknutím.

„Co je? Co se stalo?“ zašeptal Koumen vzrušeně.

„Copak já vím?“ odpověděl mu Meďan stejným tónem.

Oba si rychle sedli na zem a skryli se za řadou stolů. Věděli, že z prostoru za průhlednou zdí je do místnosti dobře vidět. Všude bylo naprosté ticho, slyšeli jen svůj dech. Tep se jim zrychlil na maximum. Napětí vzrůstalo.

„Kdo to mohl rozsvítit? Myslíš, že nás někdo sleduje?“ šeptal Meďan Koumenovi.

„Nemám zdání, ale přemýšlej. Přeci, kdyby nás někdo objevil a považoval nás za vetřelce, tak nám zde nerozsvítí. Když nám rozsvítí, tak za námi přijdou anebo nás kontaktují jiným způsobem.“

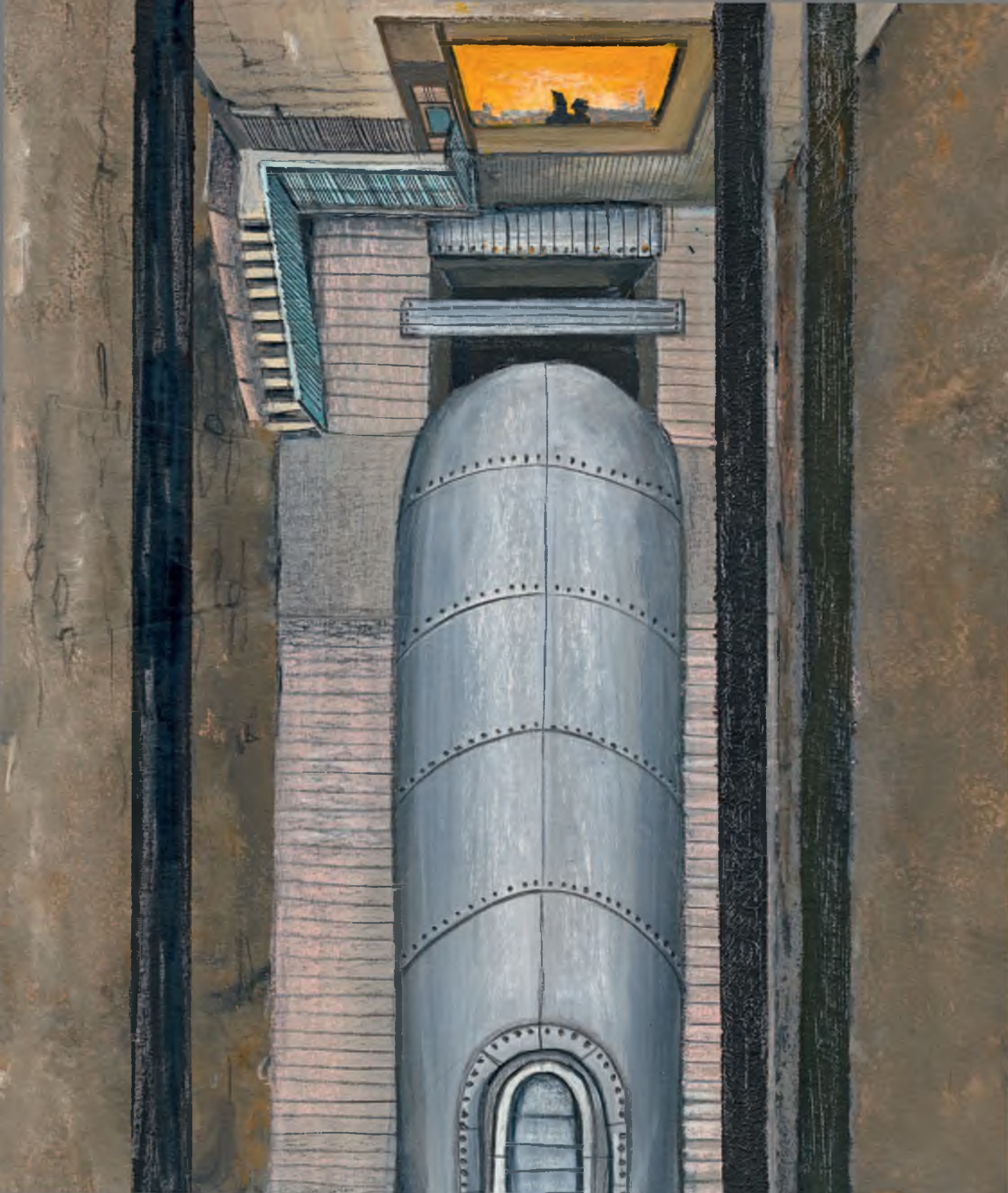
„Snad máš pravdu. Počkáme a uvidíme,“ zhodnotil situaci Meďan a opatrně po kolenou začal podrobně prozkoumávat místnost. „Už to mám! Podívej se!“ Jak to dořekl, nastala tma, ale hned nato se opět rozsvítilo. „Tady je vypínač,“ vysvětloval, „asi jsem o něj před chvílí zavadil.“

Vypínač byl ve tvaru trojúhelníku a stačilo se ho lehounce dotknout, aby se světlo rozsvítilo.

„No hurá! Jedna záhada je vyřešena,“ oddechl si Koumen.

Meďan si ještě všiml stejného vypínače naproti v rohu, tam kde byla průsvitná stěna. Lehce se ho dotkl.

Za oknem se rozsvítilo několik velkých světel. Oba koukali s otevřenou pusou do obrovské haly. Hluboko pod sebou uviděli vodní kanál a v něm nějaké plavidlo. Kanál rozděloval halu podélně na dvě poloviny. Z jedné strany na druhou se dalo přejít po kovovém mostku, který stál za zádi plavidla. Samotná hala byla vystavěna z kamene. Z místnosti měli

dokonalý rozhled přes celou její plochu. Naproti nim ve stěně na konci kanálu se nacházela velká zavřená vrata. Nahoře po celé délce stropu visely dvě mohutné kolejnice a na nich byl zavěšený pojízdný jeřáb.

„K čemu to může sloužit?“ přemítal nahlas Koumen.

„Tak tohle je, můj milý zlatý, suchý dok,“ překvapil ho Meďan.

„Suchý co?“

„Suchý dok. Tak jsme za války říkali místu, kde se opravovaly lodě nebo ponorky. V tomto případě se jedná o ponorku, protože se nacházíme hluboko pod povrchem. Nedovedu si představit, jak by se sem dostala loď. Ponorka vpluje dovnitř otevřenými vraty. Ovšem tahle je zádí k nám, musela sem nacouvat. Vrata se za ní zavřou a všechna voda se z doku odčerpá. Plavidlo pak sedne do připravených podpěr a může se opravit,“ vysvětloval zkušený válečný veterán.

„A jak, prosím tě, může fungovat ten jeřáb, když se to tady celé zatopí? Vždyť všechny elektronické součástky musí navlhnout a vyzkratovat.“

„Celé se to nezatopí. Jak se dok začne naplňovat vodou, vzduch se hromadí nahoře u stropu. Odsud nemá kam uniknout a voda se tak až nahoru nedostane. Proto také postavili tuto místnost až u samého stropu haly.“

„Tak to je paráda! Ještě jsem neměl možnost něco takového vidět. Zajímaloby mě, kde jsou ti, co tohle zbudovali,“ pochválil dílo Koumen.

„Třeba se to dozvíme. Pojď, půjdeme se podívat dolů k ponorce.“

Druhé dveře už poměrně zkušeně otevřeli stejným způsobem jako ty první. Vstoupili na schody, které se táhly při stěně haly až dolů, a začali sestupovat. Vše tu vypadalo opuštěně.

Náhle slídil pootevřel tlamu, vyplázl jazyk a Meďana oblízl. Kraptajům to vyrazilo dech, do jednoho si mysleli, že ho sežere. Obrátili se na Koumena, co jim k tomu poví.

Koumen pokrčil jen rameny a klidným hlasem jim pověděl: „Něco podobného jsem už kdysi viděl.“

Když se Meďan ocitl v chapadle, věděl, že tentokrát nebude mít takové štěstí, aby slídilovi spadl za krk. Usilovně přemýšlel, jak z toho ven. Tak, jak si prohlížel slídil Meďana, zkoumal i Meďan jeho.

Na okamžik přece jen zapochyboval, jestli udělal dobře, že se krvelačnému monstru takhle dobrovolně vydal napospas. Jeho nejistota ještě vzrostla, když slídil pootevřel tlamu. V tu chvíli Meďanovi ztuhla krev v žilách a pomalu se loučil se životem. Ale místo smrti přišlo několik olíznutí a on pochopil, že nemá cenu stahovat kalhoty, když brod je ještě daleko. Než se nadál, seděl slídilovi za krkem a konečně mohl zkusit to, co měl v plánu od chvíle, kdy se dozvěděl, že je slídil nablízku.

13. KAPITOLA **PLEMEJ**

Chtěl se totiž pokusit zachránit zavaleného Plemeje. Dokázal si představit, jak mu asi je. Sedí tam ve tmě sám, nikde nikdo. Možná je zraněný, něco ho bolí. Neustále naslouchá, jestli neuslyší hluk blížící se záchranu, ale nikde nic, všude ticho. Ví, že dýchací přístroj mu nevydrží věčně. Hlavou se mu honí různé myšlenky. Chvíli věří v záchranu, v to, že ho tady kamarádi nenechají. Pak ho zase přepadne pocit zoufalství marnosti

a zmaru, že pro něj nikdo nepřijde, nemají se k němu jak dostat. Proto se Meďan rozhodl, že udělá vše, aby ho zachránil.

Položil ruku na krk slídila tam, kde je trojúhelník, a už plavali dolů k tunelu. Kdyby měl slídil křídla, vypadalo by to, jako kdyby se Meďan snášel dolů na bájném drakovi.

Kraptajové v ponorce už nechápali vůbec nic. Nejenže slídil jejich přítele nesežral, ale on ho dokonce poslouchal jako dobře vycvičený domácí mazlíček.

Když Meďan se slídilem zmizeli v tunelu, Koumenovi došlo, co jeho kamarád zamýšlí.

„Už vím, o co mu jde!“ zvolal. „Chce se dostat do přístavu a vytáhnout odsud zavaleného Plemeje. Je možné, že bude potřebovat pomoci. Musíme tam. Kdo jde se mnou?“

Nastalo ticho. Koumen tam stál a díval se na ně. Nechápal, proč se nikdo nehlásí, ale pak mu to došlo. Ne že by Kraptajové nechtěli pomoci uvězněnému nepříteli, ale stále měli strach ze slídila.

Koumen se ale jen tak vzdát nehodlal. „Přátelé, bez vás tam nic nemůžu, potřebuji s sebou aspoň jednoho. I když je to nepřítel, nemůžeme ho tam jen tak nechat. Představte si, že by se to týkalo vás. Plefane, Trofene, Burdo, vy přece víte, jaké to je. Pojdte se mnou.“

„Máš pravdu,“ ozval se po krátké odmlce Trofen, „já do toho jdu!“

„Já jdu taky!“ přidal se vzápětí Burda.

„Já taky!“ nedal se nakonec zahanbit ani Plefan.

„Koumene, ty musíš zůstat zde kvůli komunikaci. Oni to zvládnou. A bez urážky, přece jen jsou lepší plavci než ty,“ vmísil se do rozpravy Akmel.

„To je pravda,“ vyhrkl Pľefan a pak jeřtř rychle dodal: „teda to s tou komunikací,“ aby se jeho slova Koumena řěkak nedotkla.

„OK, hned piřu Meďanovi, ře mu piřijdete na pomoc.“

Ten mezitím pomalu proplouval tunelem. Měl obavy, aby si slídil v tak malém prostoru neublížil. Na konci tunelu, kousek řřed závalem, Meďan zapřel slídila řřednima nohama a chapadly vytahoval z vrat uvízlé kameny. Pod sebou je posouval dozadu a ocasnými ploutvemi dále rozhrnoval ke krajům.

To se ukázalo jako dobré řešení. Slídil fungoval jako ten nejmodernější bagr. Meďan měl pocit neskutečné síly. Kámen po kameni postupně mizel a otvor ve vratech se rychle zvětřoval.

Meďan doufal, ře se už brzy dostanou na konec. Jednak nevěďel, kam by za chvíli vytažené kameny dávali, a taky si nebyl jistý, jak dlouho jeřtř slídilovi vystačí síly. Teď ale práci přerušil, protože ho Koumenův přístroj upozornil na zprávu.

Přečetl si ji a hned odpověďel: „Za pomoc jsem rád, ale zatím ať počkají řřed tunelem. Je zde nebezpečno.“ Uvěďomil si totiž, ře by jeho pomocníky mohly zranit kameny, které slídil strkal za sebe.

Po odeslání zprávy se znovu pustili do práce. Když se dostal za vrata přístavu, zastavil. Na zemi řřed ním leřely různě veliké kameny a voda uvnitř byla kalná. Se slídilem dál nemohl, a tak ho s nemalými problémy otočil a plaval zpět.

Řřed tunelem mezi balvany bázlivě vykukovali tři jeho noví známí. Meďan je pozdravil a vedl slídila dál od tunelu, aby se trochu uklidnili. Při cestě si chapadlem vyzvedl ze dna svůj samohyb. Jakmile usoudil, ře

je dostatečně daleko, slídila uspal, sklouzl mu z krku a nechal se samohybem odtáhnout ke svým pomocníkům.

Spolu pak vytvořili čtyřčlenný vláček a vplavali dovnitř tunelu. Meďan vpředu jako lokomotiva sledoval cestu opět přes PUP přepnutý na noční vidění. Zakrátko se ocitli uvnitř přístavu. Zakalená voda znemožňovala lepší rozhled. Meďanovi společníci si zapnuli baterky, ale i tak viděli sotva tři metry před sebe. Opatrně začali prohledávat okolí. Nikde ani živáčka, jen hejno rybek se vznášelo u stropu. Zřejmě tu uvízly s Plemejem.

Meďan se svým přístrojem viděl o něco lépe, a proto jako první na zemi zahlédl nehybně ležícího Plemeje. Sehnul se k němu a přivolal ostatní. Po vzoru Akmela mu sáhl na krk, aby nahmatal tep. S úlevou zjistil, že srdce ještě bije. Slabě, ale bije.

Burda mu opatrně, tak aby nevdechl vodu, vytáhl z úst dýchací přístroj a vložil tam svůj. Přes plemejský přístroj se prakticky nedalo dýchat. Burdovi tak nezbývalo nic jiného než se na samohybu vrátit na ponorku pro jiný.

Plemejův stav se o trochu zlepšil. Problémem ale byla jeho levá noha, která mu uvízla pod kamenem a nešla vytáhnout. Všichni tři zkusili kámen odvalit, ale marně, ani se nehnul.

Ovšem nebyl by to Meďan, aby si nevěděl rady. Do přístroje napsal zprávu: „Do ponorky se vrací Burda, dejte mu nějaké pevné dlouhé lano a pošlete ho zpět.“ Za pár okamžiků se Burda přiřítíl s lanem zavěšeným na krku.

Meďan do přístroje vyťukal svůj plán a nechal ho všem třem přečíst. Jeho myšlenka spočívala v tom, že Plefan s Trofenem přivážou jeden

konec lana ke kameni, který věznil Plemejovu nohu. Druhý konec lana natáhne Burda do tunelu. Meďan pak s pomocí slídila za lano zatáhne a balvan odvalí. Když se ujistil, že mu všichni rozumí, odplaval za slídilem.

Našel ho v klidu pochrupávat na tom samém místě, kde ho před chvílí zanechal. Sedl mu za krk, přiložil ruku na trojúhelník a probudil ho. Teď musel ještě chvíli počkat, než kamarádi vše připraví. Asi po deseti minutách vyplaval z tunelu Burda a dal mu smluvený signál. Akce mohla začít.

Meďan znovu vedl slídila do tunelu. Bez problému dopluli až k vratům, Meďan vzal chapadly připravené lano a začal tahat. Lano se napnulo jako struna a slídil opřený předníma nohama vší silou táhl.

Na druhé straně stáli Pľefan s Trofenem, připravení vytáhnout Plemeje ven, jakmile se kámen jen trochu nadzvedne. Jenže slídil se neměl o co zapřít, a tak místo toho, aby se kámen přibližoval k nim, oni se přitahovali k němu.

Meďan pochopil, že musí změnit taktiku. Na jedno chapadlo si druhým chapadlem namotal lano, aby neklouzalo. Lano napnul a druhým chapadlem se opřel o skálu. Pak zatáhl. Lano bylo opět jako struna, kámen ale stále odolával. Meďan nechal slídila táhnout ze všech sil, ale bezvýsledně.

„Takhle to nedáme,“ pomyslel si. Pak ale dostal nápad. Přistoupil k vratům ještě blíž a lano uchopil opět oběma chapadly. Slídila zapřel hlavou o skálu nad vchodem a zatáhl znovu.

Lup! Kámen povolil.